

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **B. V.** zastoupené JUDr. Jiřinou Hájkovou, advokátkou se sídlem Krnov, Revoluční 20, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 2771/117, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2007, č. j. 22 Ca 232/2005 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2005, č. j. 2043/2005/ÚPS/Sni/0003, bylo podle § 59 odst. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na podkladě odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Městského úřadu Města Albrechtice – stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 2. 2005, č. j. SÚ:4005/813/332/7/04, kterým stavební úřad na podkladě žádosti stavebníka - obce Jindřichov rozhodl o umístění stavby (dále též jen „územní rozhodnutí“). Dále rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2005, č. j. 17224/2005/ÚPS/Sni/0006, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu – dodatečnému stavebnímu povolení ze dne 13. 6. 2005, č. j. SÚ:027/008/332/7/04 (dále též jen „dodatečné stavební povolení“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Konečně rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2005, č. j. 21708/2005/ÚPS/Sni/0006, bylo podle § 59 odst. 1 a 2 správního řádu na podkladě odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí stavebního úřadu – stavební povolení ze dne

22. 7. 2005, č. j. SÚ:2154/397/332/7/05 (dále též jen „stavební povolení“). Územní rozhodnutí, stavební povolení i dodatečné stavební povolení se týkala přístavby a nástavby budovy č. p. 58 na parcele č. 73/1 na pozemku parc. č. 73/1 a 73/2 – zastavěná plocha v k. ú. Jindřichov ve Slezsku, spočívající: 1. v přístavbě zádveří nového vstupu s valbovou střechou, schodištěm, rampou a chodníkem na pozemku parc. č. 73/1 v k. ú. Jindřichov ve Slezsku, 2. v nástavbě budovy č. p. 58 na stavební parcele č. 73/1 spočívající ve vybudování nové střechy, která konstrukčně navazuje na budovu č. p. 472 na stavební parcele č. 73/2 v k. ú. Jindřichov ve Slezsku, a 3. ve vybudování nových větví dešťové kanalizace č. 3, 4 a 5 na stavební parcele č. 73/1 v kat. území Jindřichov ve Slezsku.

Výše uvedená rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně samostatnými žalobami u Krajského soudu v Ostravě, kterými se domáhala jejich zrušení. Usnesením ze dne 23. 8. 2007, č. j. 22 Ca 232/2005 - 32, krajský soud spojil výše uvedené žaloby vedené pod sp. zn. 22 Ca 232/2005, sp. zn. 22 Ca 309/2005 a sp. zn. 22 Ca 424/2005, ke společnému projednání pod sp. zn. 22 Ca 232/2005. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č. j. 22 Ca 232/2005 - 45, pak byly žaloby zamítnuty pro nedůvodnost.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, po shrnutí obsahu spisu a dosavadního průběhu správního řízení obou instancí, odkázal v problematice nedochovaných dokumentů původního stavebního řízení z roku 1983 na § 104 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), který pamatuje na situaci, kdy nejsou zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena. Na podkladě žádosti o kolaudaci z roku 1983 a protokolu o jednání v rámci kolaudačního řízení, v němž je konstatováno řádné provedení stavby, ve shodě s žalovaným dovodil, že ke kolaudaci stavu z roku 1983 došlo a úpravy tehdy provedené byly zkolaudovány řádně. Dále připomněl, že § 139 písm. a) stavebního zákona umožňuje učinit předmětem stavebního řízení i jen část stavby a nestanoví žádná kritéria přípustnosti takového postupu. Za této situace nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že došlo k rozdělení různých částí jedné stavby do více stavebních řízení, a to také proto, že i vymezení předmětu správního řízení je ponecháno na stavebníkovi. Je potom třeba důsledně rozlišovat mezi obsahem jednotlivých řízení a z hlediska uplatněných námitek nelze vždy vnímat veškerou stavebníkovu činnost jako souhrnně posuzovaný celek. Pokud tedy žalobkyně namítá v územním a stavebním řízení dosavadní stavebníkovu činnost, pak je tato námitka lichá, neboť na tuto činnost stavební povolení nijak nedopadá. Pokud je naopak stavebníkovu dosavadní činnost napadána v řízení o odstranění stavby a jejím dodatečném povolení, pak zde stavební úřad postupoval procesně správně, když v souladu s § 88 stavebního zákona zahájil řízení o odstranění stavby a v něm činil úkony směřující k jejímu možnému dodatečnému povolení. Výměna oken sice byla jako budoucí stav popsána technickou zprávou zamýšlené stavby, ale nikoli jako součást této stavby, protože se jednalo o stavbu samostatnou. Pokud nedošlo jen k výměně oken, ale i k zazdění některých okenních otvorů, bylo to předmětem nikoli řízení stavebního, ale řízení o odstranění stavby. Údaj o tom, co si vyhrazuje investor, nemá dle krajského soudu vliv na postup správních orgánů, zejména na povinnost zachovat veškerá práva účastníků řízení. Krajský soud rovněž uvedl, že námitky týkající se změny pohody bydlení žalobkyně byly řešeny v řízení o odstranění stavby, ve kterém správní orgány správně hodnotily dosavadní stav povoleného užívání proti stavu zamýšlenému. Otázka panelové cesty, nacházející se mezi nemovitostí žalobkyně a domem č. p. 58, nebyla předmětem žádného z přezkoumávaných řízení, a tedy jím nemohou být řešeny ani nedostatky odvodu povrchových vod, které tato panelová cesta způsobuje, a tato otázka zůstala nedotčena i návrhem na vybudování nových větví dešťové kanalizace povolované stavby. Ve vztahu k územnímu a stavebnímu řízení zamýšlené stavby žalobkyně neuvedla, kromě výměny oken, jedinou konkrétní část stavby, s jejíž realizací by mělo být započato před právní mocí stavebního povolení. K námitce zpochybnění vlastnictví stavebníka (zde obce Jindřichov)

odkázal krajský soud na § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, podle něhož věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. 11. 1990 příslušelo právo hospodaření národními výborům, jejich práva a závazky, přešly na obce, pokud obce s těmito věcmi hospodařily ke dni účinnosti tohoto zákona (tj. ke dni 24. 5. 2001). Krajský soud dále uvedl na pravou míru, že § 88 stavebního zákona nestanoví jako podmínku dodatečného povolení, aby stavba musela být ve veřejném zájmu; postačuje totiž soulad se zájmem obecným, což je požadavek mírnější. Pro územní a stavební řízení má krajský soud dále za zcela nerozhodné, kdo fakticky stavbu realizuje a jakým způsobem byl vybrán, neboť omezení a požadavky kladené zákonem o veřejných zakázkách nemohou mít vliv na to, zda stavba může být v daném prostoru umístěna a zda ji lze povolit. Pokud jde o závazný právní názor v rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2004, toto rozhodnutí (později zrušené žalovaným) bylo vydáno v původním sloučeném územním a stavebním řízení, zahájeném právě k návrhu stavebníka, a jen v tomto řízení mohl být závazný. Nejasnosti ohledně vymezení předmětu řízení byly odstraněny doplněním žádosti, a to pouze na dosud nerealizované práce. Proto také nepřichází v úvahu překážka dříve zahájeného řízení ve věci *Adaptace budovy č. pop. 58 a 472 na obecní úřad* do úvahy, neboť ta byla předmětem řízení o odstranění stavby, kde s ohledem na již zahájenou realizaci nepřichází v úvahu vydání řádného stavebního povolení, ale jen povolení dodatečného. Krajský soud dodal, že řízení o odstranění stavby z povahy věci nemůže být blokováno případnou snahou stavebníka o legalizaci stavby žádostí o řádné stavební povolení v situaci, kdy realizace byla bez stavebního povolení již zahájena. Konečně k posudku o zastínění domku žalobkyně krajský soud uvedl, že se nejedná o znalecký posudek ve smyslu § 36 správního řádu, neboť nebyl zadán správním orgánem. Vzhledem k tomu, že se jedná o podklad rozhodnutí, je v souladu s právem, pokud je doplněn tak, aby jeho závěry odpovídaly reálným předpokladům. K tomu došlo, když byl v odvolacím řízení přepracován na základě správních údajů.

Proti tomuto rozsudku brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností odkazující (posuzováno dle obsahu) na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uvádí, že krajský soud nerespektoval její námitky, které v průběhu stavebních řízení i před soudem vznášela, a dále i hodnocení věci soudem nemělo oporu ve skutečném stavu věci. Oprava domů č. p. 58 a 472, provedená roku 1980, nebyla řádně završena kolaudačním rozhodnutím, neboť existuje pouze stavební povolení tehdejšího ONV Bruntál ze dne 17. 11. 1980. Zápis o proběhlém jednání spojeném s místním šetřením, z něhož vyplývá, že stavba byla realizována v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací, je nedostatečný a nelze z něj dovodit závěr, že pro stavební úpravy bylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Stěžovatelka nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že řešení takové situace stavební zákon předvídá, neboť se nevypořádal se skutečností, že se v předmětných nemovitostech měla provozovat klubovna pionýrského oddílu Socialistického svazu mládeže (PO SSM) a stanice mladých ochránců státních hranic (SMOSH). Dle výpisu z katastru nemovitostí je budova č. p. 58 nyní vedena jako administrativní budova, a budova č. p. 472 v osmdesátých letech ani neexistovala. Stěžovatelka tudíž zpochybňuje, zda byla stavba před zahájením sporných řízení užívána k účelu, pro který byla svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkami, že stavebník nejprve realizoval stavbu a teprve potom se domáhal vydání stavebních rozhodnutí i změny územního plánu když zjistil, že s ním stavba koliduje. Všechny tyto kroky pak byly činy za účelem legalizace stavby, a to s odkazem na hospodárnost jejich ponechání. Stěžovatelka taktéž nesouhlasí s tvrzením, že změnou užívání objektu nedojde k omezení jejího soukromí nad přípustnou mez. Upozorňuje, že část oken budovy obecního úřadu má být umístěna směrem k její nemovitosti, a tudíž bude možné, aby kolemjdoucí občané nahlíželi do jejích místností.

Krajský soud též nesprávně vyhodnotil problémy, které bude stěžovatelka mít v souvislosti s hlukem, zastíněním a vibracemi a nezabýval se ani otázkou přístupu do předmětných objektů. Stěžovatelka opakovaně namítá, že neexistuje doklad o tom, že panelová cesta, která se nachází mezi její nemovitostí a domem č. p. 58, který má být adaptován na obecní úřad (dále jen „panelová cesta“), fakticky existuje, ale právně nikoliv. Panelová cesta byla postavena v rozporu s právními předpisy a neexistuje jediný doklad o tom, že byla kolaudována. Dešťová voda stékající z nedostatečně vybudovaného svodu z okapů na budově č. p. 58 teče na panely a prosakuje a hromadí se pod základy stěžovatelčiny nemovitosti, čímž je poškozují. Rovněž závěr o tom, že dům č. p. 58 nezastiňuje stěžovatelčinu nemovitost, nepovažuje za správný, neboť ze znaleckého posudku vyplývá, že k zastínění dochází v nepřiměřené míře. Stěžovatelka dodává, že jí nebyly vůbec či včas poskytnuty písemnosti, o které požádala, a dále že stavební úřad neprovedl odebrání a přezkoušení vzorků půdy, zkoušku rozestavěné budovy a nepřizval znalce k posouzení technicky obtížných staveb. Tím, že stavební úřad tento požadavek nepovažoval za opodstatněný, považuje stěžovatelka za zvýhodnění stavebníka. Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neoznačila žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., pouze z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že rozsudku vytýká nesprávné právní posouzení věci, nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost (neboť nebyly vypořádány všechny její námítky). Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaném pod č. 161/2004 Sb. NSS, vyslovil, že pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Jinými slovy, je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnosti obstojí. Tak tomu je i v přezkoumávaném případě.

Stěžovatelka ve velké míře pouze opakuje skutečnosti a argumenty, které již vznesla v řízení o žalobě a se kterými se krajský soud (až na výjimku, o které bude pojednáno níže) vypořádal dostatečným způsobem. S ohledem na zásadu procesní ekonomie proto postačuje v podrobnostech odkázat na závěry krajského soudu, neboť není v zájmu soudu ani účastníků stran, aby odůvodnění rozsudku o kasační stížnosti pouze parafrázovalo již jednou správně přijaté úvahy a závěry o žalobních námitkách, jsou-li tyto shodné s námitkami stížními.

V průběhu správního i soudního řízení stěžovatelka opakovaně namítala, že realizací stavby dojde ke zhoršení stavu oslunění (zastínění) její nemovitosti. Z posudku *Stanovení oslunění objektu*, který vypracoval Ing. D. J. v červenci 2004 a který v květnu 2005 na podkladě námitek stěžovatelky doplnil, však vyplývá, že ačkoli je stav oslunění posuzovaných místností kuchyně a dětského pokoje nevyhovující, navržený stav povede ke zlepšení oslunění oproti stavu současnému. Svou stížní argumentaci stěžovatelka blíže nerozvádí a námítky vznáší toliko v obecné rovině; již z tohoto důvodu jim proto bez dalšího nelze přisvědčit (blíže viz rozsudek ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS: „*Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námítky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní*

důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“).

Taktéž námitky týkající se přístupu k objektům nového obecního úřadu nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Stěžovatelka sice žalovanému (a potažmo i krajskému soudu) vytýká, že uvedenou námitku opomenul, z odůvodnění napadeného dodatečného stavebního povolení (str. 8, předposlední odstavec) naopak vyplývá, že jí žalovaný věnoval dostatečnou pozornost, když uvedl, že „*přístup do objektu budoucího obecního úřadu bude řešen na straně objektu č.p. 58, která směřuje k pozemku parc. č. 608 v k. ú. Jindřichov ve Slezsku, na němž se nachází stavba kostela Sv. Mikuláše, nikoliv ze strany objektu směřující k rodinnému domu odvolatelky. Z důvodu zajištění řádného přístupu ke stavbě stavebník podal (...) návrh na vydání rozhodnutí o umístění přístavby objektu č. p. 58 (...), a o umístění chodníku na pozemku stavební parcele č. 73/1 v k. ú. Jindřichov ve Slezsku. (...) Vzhledem k tomu, že odvolatelka neodůvodnila, z čeho dovozuje, že bude komunikace mezi objektem č.p. 58 a 472 a jejím rodinným domem (...) užívána návštěvníky obecního úřadu, a z projektové dokumentace je zřejmé, že změna v užívání předmětných objektů nevyvolá změnu užívání stávající komunikace, odvolací orgán nemohl k této námitce přihlídnout.“* S problematikou přístupu do řešené budovy souvisí také otázka svodu dešťové vody stékající z okapů budovy č. p. 58, jež dle názoru stěžovatelky prosakuje do panelové cesty a podmáčí základy jejího domu. Již v napadeném stavebním povolení žalovaný uvedl, že: „*technické řešení odvádění dešťových vod z konstrukce nové střechy je řešeno v projektové dokumentaci způsobem obvyklým, tzn. že dešťová voda bude svedena střechními žlaby a dešťovými svody do ležatá dešťové kanalizace, která je zaústěna do stávající vodoteče. Z projektové dokumentace dále vyplývá, že v prostoru stávající panelové cesty nebude budována nová ležatá dešťová kanalizace, ale větev č. 5 se napojí z levé strany u dvorní brány do stávající revizní betonové šachty.“* I kdyby tato panelová cesta skutečně nebyla zbudována legálně, neuvádí stěžovatelka (kromě výše uvedených obav z podmáčení základů a ze ztráty soukromí vlivem užívání panelové cesty jako přístupové komunikace k obecnímu úřadu) jiné skutečnosti, jimiž nezkolaudovaná panelová cesta zasahuje do jejich veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti považuje za nutné uvést, že závěr krajského soudu o tom, že otázka panelové cesty (a tedy i průsaků vody skrz ni pod základy stěžovatelčina domu) nebyla předmětem žádného z přezkoumávaných řízení, je sice v obecné rovině správný, nicméně nemíří zcela k podstatě stěžovatelčiny argumentace. Pomíjí zejména fakt, že pokud by voda stékající z cesty měla původ v povolované stavbě, musela by být tato skutečnost ve stavebním řízení zohledněna. Z rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že odvod dešťové vody byl řešen napojením na dešťovou kanalizaci způsobem v podrobnostech specifikovaných výše, a proto evidentně nedojde ke zhoršení stávajícího stavu. Jakkoli tedy nelze přehlédnout argumentační deficit krajského soudu v této dílčí otázce, nejde o vadu natolik zásadní, že by měla vést ke zrušení rozsudku. Tento závěr lze učinit tím spíše, že žalobní námitky se nesou jen v obecné rovině, aniž by byly citované závěry relevantním způsobem zpochybněny (blíže viz citovaný rozsudek zdejšího soudu č. 312/2004 Sb. NSS).

K námitce, že opravy domů č.p. 58 a 472, jimiž byly původně rodinné domy přeměněny na klubovnu PO SSM a SMOSH, nebyly završeny kolaudačním rozhodnutím, a že jeho vydání nelze vyvodit ani ze zápisu o proběhlém jednání spojeném s místním šetřením, krajský soud správně odkázal na § 104 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého, nejsou-li zachovány doklady (především ověřená dokumentace), z nichž by bylo možno zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby nasvědčuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad. Nejvyšší správní soud považuje za korektní, že stavební úřad přihlédl nejen k zápisu o proběhlém jednání spojeném s místním šetřením, z něhož vyplývá,

že stavba byla provedena řádně, ale i k účelu, pro který byla stavba svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Za dané situace nebyl důvod, proč by chybějící kolaudační rozhodnutí mělo jít k tíži stavebníka. V souvislosti s dílčí námitkou, že budovy č. p. 58 a 472 jsou určeny ke způsobu využití jako budovy pro administrativu, přestože v minulosti sloužily jako klubovna PO SSM a SMOSH, a že tedy existuje či existoval rozpor mezi jejich technickým uspořádáním (vybavením) a způsobem faktického užívání, zdejší soud upozorňuje, že stěžovatelka zcela odhlíží od skutečnosti, že v době probíhajícího stavebního a územního řízení byl způsob využití předmětných staveb v katastru nemovitostí veden jako *občanská vybavenost* (důkazem je ve spise založený výpis z katastru nemovitostí pořízený dne 13. 6. 2005). Tehdy účinná vyhláška č. 126/1993 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb., řadila mezi *objekty občanské vybavenosti* mj. zařízení: veřejné správy (úřadovny obcí, soudů, požární stanice), školské a výchovné (školy, internáty), kulturní a osvětové (divadla, kina, hrady, zámky, zoologické zahrady), sportovní a tělovýchovné (sportovní haly, zimní stadiony, zařízení horské služby). Nejvyšší správní soud však považuje za potřebné zmínit též aspekt věci, který zůstal stranou zájmu krajského soudu, a sice fakt, že stěžovatelka se shora popsanou argumentací nespojuje konkrétní nezákonnost, ke které mělo dojít v rámci některého z rozporovaných správních řízení, s přesahem do sféry jejich veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Netvrdí tedy například, že v důsledku dosud (údajně) neprovedené kolaudace nemohlo být vůbec vedeno stavební řízení, ale jen řízení o změně stavby před dokončením (§ 68 stavebního zákona) apod. I za situace, kdy by byla skutková tvrzení stěžovatelky důvodná, tak není zřejmé, v čem by tato zjištění měla mít vliv na zákonnost napadených správních rozhodnutí. Pokud konečně stěžovatelka tvrdí, že budova č. p. 472 v osmdesátých letech neexistovala, pak *de facto* namítá, že tato „neexistující“ stavba nebyla zkolaudována, což nelze považovat za zcela srozumitelnou a logickou, a tudíž relevantní námitku.

Co se týče námitky, že stavebník – obec Jindřichov nejprve stavby realizoval a teprve poté se domáhal vydání příslušných povolení, resp. změny územního plánu, zde krajský soud zcela správně konstatoval, že problematika nepovolených stavebních úprav dotčených objektů byla předmětem samostatného řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) a § 88 odst. 2 stavebního zákona, resp. řízení o žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení. S možností vydání dodatečného stavebního povolení výslovně počítá § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, z jehož znění vyplývá, že pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, a současně podá návrh na vydání dodatečného stavebního povolení, upřednostňuje se zachování stavby před jejím odstraněním. Obsah pojmu *veřejný zájem*, jakkoli představuje těžko vymežitelnou a ohraničitelnou kategorii, je však ve stavebním právu při (dodatečném) povolování staveb naplněn právě prostřednictvím požadavků vyplývajících z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na výstavbu, technických požadavků na stavby a zájmů chráněných zvláštními předpisy. Naplnění kritéria veřejného zájmu stěžovatelka v kasační stížnosti fakticky nijak nezpochybňuje, tedy neuvádí žádné konkrétní skutečnosti nad rámec těch, které zmínila v žalobě a se kterými se již vypořádal krajský soud. Už vůbec pak nespecifikuje, jakým způsobem zasáhla nepovolená realizace stavby (konkrétně se jedná pouze o prokázanou nepovolenou výměnu oken a zazdění některých okenních otvorů) do jejich veřejných subjektivních práv (k povinnosti tvrdit zkrácení na právech odkazuje zdejší soud na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 1998, č. j. 6 A 74/96, publikovaný pod č. 971/2002 in Soudní judikatura ve věcech správních).

Upozornuje-li stěžovatelka v této souvislosti na změnu územního plánu obce Jindřichov, k níž dle jejího názoru došlo teprve *ex post* a účelově, ve snaze uvést předmětně stavby do souladu s veřejným zájmem, zde Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu vyplynulo, že změna územního plánu přijatá obecně závaznou vyhláškou obce Jindřichov č. 1/2005 nabyla účinnosti dne 25. 5. 2005, tj. před právní mocí všech napadených rozhodnutí žalovaného. Správní řízení je ovládáno principem úplné apelace (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, dostupný z <http://www.nssoud.cz>); odvolací orgán tedy o právu či povinnosti, která je předmětem správního řízení, rozhodne sám a případná vada řízení před stavebním úřadem spočívající ve skutečnosti, že stavba nekorespondovala s platným územním plánem, je zhojena samou skutečností, že o právu či povinnosti rozhodoval definitivním způsobem až odvolací orgán v době, kdy účinnosti nabyl územní plán nový, s nímž navrhovaná stavba již v souladu byla. Krajský soud tedy nepochybil, pokud se souladem (dodatečně) povolených staveb s dřívější územně plánovací dokumentací věcně nezabýval. Sluší na tomto místě dodat, že hodlá-li stěžovatelka zpochybnit soulad nyní platného územního plánu obce se zákonem, nemůže tak činit v rámci územního či stavebního řízení, ale toliko přímo v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu sedmého s. ř. s.

Co se týče námitky, dle které část oken obecního úřadu míří směrem k oknům stěžovatelčiny nemovitosti, zde Nejvyšší správní soud opět plně odkazuje na logicky odůvodněné závěry krajského soudu (aprobuující závěry žalovaného přijaté územním rozhodnutím a stavebním povolením), ze kterých (stručně řečeno) vyplývá, že navrhovaný stav spojený se změnou způsobu užívání budovy č. p. 58 a 472, bude oproti předchozímu stavu představovat zlepšení nejen pokud jde o příležitost nahlížet do stěžovatelčiny nemovitosti, ale i co do obtěžování hlukem a vibracemi. Stěžovatelka tyto závěry rozporuje pouze ve velmi obecné rovině opakovaným tvrzením, že dojde ke zhoršení pohody jejího bydlení, aniž by však důvody blíže konkretizovala. Takto obecně koncipovanou námitku proto musel Nejvyšší správní soud odmítnout jako nedůvodnou.

Ke zbývajícím dvěma námitkám Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, podle něhož *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřiblíží.“* Stěžovatelka ani v jedné z podaných žalob nevznesla námitku, že stavební úřad odmítl na její žádost odebrat a prozkoušet vzorky půdy, přizvat znalce k posouzení technicky obtížných staveb a provést zkoušku rozestavěné stavby, a nenamítala v žalobách ani neposkytnutí či opožděné poskytnutí písemností. Obě námitky jsou navíc koncipovány velmi obecně (k formulaci stížních bodů odkazuje Nejvyšší správní soud na shora citovaný rozsudek č. 312/2004 Sb. NSS), neboť stěžovatelka v kasační stížnosti nerozvádí, o jaké konkrétní písemnosti se mělo jednat a jak se jejich neposkytnutí odrazilo v její právní sféře; obdobně neuvádí, na podkladě čeho byl stavební úřad povinen její žádosti vyhovět a jak se odmítnutí dotklo jejích veřejných subjektivních práv.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu (i přes dílčí nedostatky jeho odůvodnění) z hlediska zákona ob stojí, a proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu